

Katarina Antunović

Sveučilište u Zagrebu
Učiteljski fakultet

Sjene stvarnosti
Katarina Antunović

IMPRESUM

Izdavač: Učiteljski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
Za izdavača: Siniša Opić
Voditeljica galerije: Ivana Gagić Kičinbači
Savjet galerije: Kristina Horvat Blažinović, Luka Petrač
Urednica: Ivana Gagić Kičinbači
Likovno-grafičko oblikovanje: Ivana Gagić Kičinbači
Predgovor: Antonia Čačić
Jezično uredila: Sanja Miloloža

GALERIJA UČITELJSKOG FAKULTETA
Savska cesta 77, 10 000 Zagreb, Hrvatska
E-mail: galerija@ufzg.hr

Sjene stvarnosti

Katarina Antunović studentica je 4. godine slikarstva na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu. Još kod priprema za prijamni ispit pokazala je visoku razinu kako crtačke i slikarske vještine – tako i svježinu rukopisa. Na studiju slikarstva razvijala je spomenute vještine, a na trećoj se godini upustila u slikarski eksperiment. Svaki je takav eksperiment težak, a studentski su eksperimenti (za razliku od kasnijih zrelijih eksperimenata kada je autor na neki način iznutra vođen slikom) obilježeni dvama glavnim pitanjima – Što? i Kako?, dakle pitanjima o objektu i načinu. U slikarstvu (a tako je po svoj prilici sa svakom umjetnošću) kako upravo jest što, štostvo se (ako o tako nečemu uopće može biti riječi u umjetnosti, jer zasigurno se – u onom strogo ontološkom smislu – u slikarstvu o njemu ne može govoriti) događa iz kakvoće. Katarina je u ovom studentskom ciklusu u službu stavila promišljenost, ustrajnost i slikarsku strast. O ovim je radovima rekla: „Uzore uzimam iz nadrealizma (metoda automatizma), metafizičkoga slikarstva, malo impresionizma. Automatizmom se koristim da likovno izrazim neke svoje emocije ili stanja koje ne mogu izraziti riječima. (...) Radove sam radila na 3. godini fakulteta kad sam tražila motive i teme koji me interesiraju i od kojih bih mogla krenuti dalje samostalno, za razliku od prijašnjih godina kad sam se bavila razrađivanjem tehnike i studijama“. Na trećoj se godini slikarstva, kada se podrazumijeva da su dosegli izvjesnu razinu vještine, od studenata na neki način očekuje da uđu u slikarski izazov traženja vlastita puta. Težina je u tome što se tada mora djelomično, ili ponekad u potpunosti, zaboraviti sve do tada naučeno o slikarstvu. Put je dosezanja slikarske zrelosti polagan i navodno puno duži u slikarstvu nego u nekim drugim umjetnostima; čini se da slikari doista sazrijevaju tek oko pedesete godine (za razliku primjerice od glazbenika ili pisaca koji po svoj prilici sazrijevaju već u dvadesetima). Slikarski je medij spor. Svakako i meditativan. Meditacije koje nam nudi Katarina na neki su način i terapijske jer nastoje prodrijeti ispod površine svakodnevice, ispod dnevne stvarnosti kojoj je glavna karakteristika – neprobojna od besmislica, formulara, kodifikacija i simulacija – površina i zadržavanje na površini. Katarina slika nevidljivu stvarnost ispod površine. I što je jači pritisak svakodnevice, jača je reakcija ukazivanja na postojanje nevidljive stvarnosti koja se u ovim radovima pokazuje u prizorima koji nemaju logičkog smisla, te u prigušenosti

svjetla. Prizori se pred nama zatvaraju (ženski lik okrenut leđima; na gotovo svim slikama prisutan je „nedostatak“ svjetla). No tu je i paradoks; iako mračne, slike prizivaju svjetlo (što uvijek i svaka slika, usudit ćemo se reći, čini na svoj način). U formalnom smislu možemo zamijetiti da je ovdje odnos svjetla i sjene tehnička okosnica s pomoću koje se gradi atmosfera i taj odnos ide u korist sjene i tamnoće. Kako je svjetlo prigušeno, a značenjski elementi nemaju logiku realiteta, sve se događa u neznanu svijetu u kojemu se ne zna je li riječ o javi ili snu. Tu su vidljivi nadrealistički utjecaji i utjecaj metafizičkoga slikarstva koje je Katarina navela kao uzore. Zanimljivo je što kao uzore ističe i impresioniste, a što se može na nekim mjestima vidjeti u titravosti površine koja, na (ponekad) specifično nadrealistički način, nije zaglađena. Upravo je tu svježinu, razigranost i treperavost površine, a kojima sam imala svjedočiti kako od prijamnoga ispita, tako i tijekom godina njezina studiranja, Katarina u ovom ciklusu suspregnula. To je učinila kako bi sve stisnula i sažela u jednu jedinu točku – atmosferu slike. A za takav je odricateljski čin potrebna, upotrijebit ćemo tu riječ usprkos svim „postmodernističkim diskursima“, autorska hrabrost. Ne umješnost u slijeđenju trendova današnjega slikarstva koje se često ne razlikuje od ilustracije. Iako blizak ilustraciji, ovaj se Katarinin ciklus od nje razlikuje po atmosferi postignutoj slikarskim sredstvima.

Antonia Čačić

Katarina Antunović rođena je u Zadru 23.2.2002.
Pohađala je osnovnu školu u Benkovcu. Završila je Školu primijenjene umjetnosti i dizajna u Zadru.
Godine 2020. upisuje Akademiju likovnih umjetnosti u Zagrebu, smjer slikarstvo.

